

Arrest

nr. 264 293 van 25 november 2021
in de zaak RvV X / IX

In zake: X

Gekozen woonplaats: ten kantore van advocaat C. DEJAIFVE
Rue Baudouin Pierre 1/C
4500 HUY

tegen:

de Belgische staat, vertegenwoordigd door de Staatssecretaris voor Asiel en Migratie.

DE WND. VOORZITTER VAN DE IXde KAMER,

Gezien het verzoekschrift dat X, die verklaart van Kosovaarse nationaliteit te zijn, handelend in eigen naam en als vertegenwoordiger van zijn minderjarig kind X, op 20 september 2021 heeft ingediend om de schorsing van de tenuitvoerlegging en de nietigverklaring te vorderen van de beslissing van de gemachtigde van de Staatssecretaris voor Asiel en Migratie van 17 augustus 2021 waarbij de aanvraag om machtiging tot verblijf op basis van artikel 9*bis* van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen onontvankelijk verklaard wordt en van de beslissing van de gemachtigde van de Staatssecretaris voor Asiel en Migratie van 17 augustus 2021 tot afgifte van een bevel om het grondgebied te verlaten.

Gezien titel *Ibis*, hoofdstuk 2, afdeling IV, onderafdeling 2, van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen.

Gezien de nota met opmerkingen en het administratief dossier.

Gelet op de beschikking van 7 oktober 2021, waarbij de terechtzitting wordt bepaald op 21 oktober 2021.

Gehoord het verslag van rechter in vreemdelingenzaken A. WIJNANTS.

Gehoord de opmerkingen van advocaat M. KIWAKANA, die *loco* advocaat C. DEJAIFVE verschijnt voor de verzoekende partij en van attaché F. VAN DIJCK, die verschijnt voor de verwerende partij.

WIJST NA BERAAD HET VOLGENDE ARREST:

1. Nuttige feiten ter beoordeling van de zaak

De eerste bestreden beslissing is het resultaat van een aanvraag om machtiging tot verblijf die verzoeker op 28 februari 2020 indiende in toepassing van artikel 9*bis* van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen (hierna: de Vreemdelingenwet). Ze luidt als volgt:

“Onder verwijzing naar de aanvraag om machtiging tot verblijf die op datum van 28.02.2020 werd ingediend door :

M., A. [...]

wettelijk vertegenwoordiger van:

M., A. [...]

in toepassing van artikel 9bis van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen, ingevoegd bij artikel 4 van de wet van 15 september 2006 tot wijziging van de wet van 15 december 1980, deel ik u mee dat dit verzoek onontvankelijk is.

Redenen:

De aangehaalde elementen vormen geen buitengewone omstandigheid waarom de betrokkene de aanvraag om machtiging tot verblijf niet kan indienen via de gewone procedure namelijk via de diplomatieke of consulaire post bevoegd voor de verblijfplaats of de plaats van oponthoud in het buitenland.

Betrokkene wist dat zijn verblijf slechts voorlopig werd toegestaan in het kader van de asielprocedure en dat hij bij een negatieve beslissing het land diende te verlaten. Zijn eerste asielaanvraag werd afgesloten op 28.05.2019 met een weigering van vluchtelingenstatus en van subsidiaire bescherming door de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen. Betrokkene verkoos echter geen gevolg te geven aan het bevel om het grondgebied te verlaten en verbleef illegaal in België tot hij op 03.12.2019 een tweede asielaanvraag indiende. Deze asielaanvraag werd afgesloten op 20.01.2020 met een beslissing tot niet ontvankelijkheid door het Commissariaat-Generaal voor de Vluchtelingen en de Staatlozen. Betrokkene verkoos echter weer geen gevolg te geven aan het bevel om het grondgebied te verlaten en verblijft sindsdien illegaal in België. Zijn minderjarige zoon diende op 18.07.2019 een asielaanvraag in eigen naam in. Deze asielaanvraag werd afgesloten op 09.09.2019 met een beslissing tot niet ontvankelijkheid door het Commissariaat-Generaal voor de Vluchtelingen en de Staatlozen. De tweede asielprocedure van zijn minderjarige zoon (ingediend samen met zijn moeder) werd afgesloten op 20.01.2020 met een beslissing tot niet ontvankelijkheid door het Commissariaat-Generaal voor de Vluchtelingen en de Staatlozen.

De duur van de procedures – namelijk zeven maanden voor de eerste en anderhalve maand voor de tweede en twee maanden voor de eerste procedure van zijn zoon en anderhalve maand voor diens tweede aanvraag– was ook niet van die aard dat ze als onredelijk lang kan beschouwd worden. Het feit dat er een zekere behandelingsperiode is, geeft aan betrokkene ipso facto geen recht op verblijf. (Raad van State, arrest nr 89980 van 02.10.2000)

Betrokkene beweert dat hij vreest voor doodsb bedreigingen en voor zijn leven indien hij zou moeten terugkeren naar zijn land van herkomst doch hij legt geen bewijzen voor die deze bewering kunnen staven. Het is aan betrokkene om op zijn minst een begin van bewijs te leveren. De loutere vermelding dat betrokkene vreest voor doodsb bedreigingen en voor zijn leven volstaat niet om als buitengewone omstandigheid aanvaard te worden. Bovendien voegt betrokkene geen enkel nieuw element toe aan de elementen die hij reeds tijdens zijn asielprocedure naar voor bracht en die niet weerhouden werden door de bevoegde instanties. De elementen ter ondersteuning van huidig verzoek om machtiging tot verblijf wettig bijgevolg geen andere beoordeling dan die van deze instanties.

Het feit dat zijn twee broers legaal in België verblijven, kan niet weerhouden worden als buitengewone omstandigheid. Het hebben van familieleden in België ontslaat betrokkene geenszins van de verplichting om zijn aanvraag om machtiging tot verblijf in te dienen via de diplomatieke of consulaire post bevoegd voor de verblijfplaats of de plaats van oponthoud in het buitenland. Evenmin kan dit element worden aangewend als zijnde een belemmering om terug te keren naar het land van herkomst om daar een aanvraag in te dienen. Bovendien betreft de verplichting om terug te keren slechts een eventueel tijdelijke verwijdering van het grondgebied en geldt ze voor het hele kerngezin.

Het feit dat betrokkene een arbeidscontract voorlegt en graag wil werken in België kan niet aanzien worden als een buitengewone omstandigheid daar een tewerkstelling enkel werd toegestaan zolang zijn asielprocedure niet was afgesloten. Vermits zijn eerste asielprocedure (de tweede asielprocedure gaf geen recht op tewerkstelling) werd afgesloten op 28.05.2019 verviel op dat ogenblik tevens zijn officiële toestemming om betaalde arbeid te verrichten op het Belgisch grondgebied. Indien betrokkene een

verblijfsvergunning wenst te verkrijgen omdat hij alhier wenst te werken dient hij hiertoe de nodige vergunningen via de geijkte weg aan te vragen. Uit het administratief dossier blijkt bovendien dat hij reeds drie maal een dergelijke aanvraag indiende, die echter allen geweigerd werden.

Wat betreft het aangehaalde argument dat betrokkene over een blanco strafblad beschikt, dient opgemerkt te worden dat van alle vreemdelingen die in België verblijven, verwacht wordt dat zij zich houden aan de in België van kracht zijnde wetgeving.

De elementen van verblijf en integratie (met name het feit dat betrokkene al meer dan een jaar in België zou verblijven, dat het leven hier gemakkelijker zou zijn en dat hij een arbeidsovereenkomst en een dimona fiche voorlegt) kunnen niet als buitengewone omstandigheid aanvaard worden, aangezien deze behoren tot de gegrondheid van de aanvraag en bijgevolg in deze fase niet behandeld worden (RvS 9 december 2009, nr. 198.769).

Gelet op de aanvraag om machtiging tot verblijf, dd° 26.02.2020 door betrokkene ingediend overeenkomstig artikel 9bis van de wet van 15 december 1980 en gezien genoemde datum binnen een termijn van zes maanden valt, volgend op de afloop dd 15.01.2020 van zijn asielprocedure werd voor onderhavige beslissing gebruik gemaakt van de taal die voor deze asielprocedure bepaald werd, te weten het Nederlands (Toepassing van artikel 51 / 4 § 3 van de wet van 15 december 1980)“

Met de tweede bestreden beslissing wordt verzoeker bevolen om, vergezeld van zijn minderjarig kind, “het grondgebied van België te verlaten, evenals het grondgebied van de staten die het Schengenacquis ten volle toepassen, tenzij hij beschikt over de documenten die vereist zijn om er zich naar toe te begeven, binnen dertig dagen na de kennisgeving”. De motivering luidt als volgt:

“Het bevel om het grondgebied te verlaten wordt afgegeven in toepassing van artikel(en) van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen en op grond van volgende feiten:

o Krachtens artikel 7, eerste lid, 1° van de wet van 15 december 1980, verblijft hij in het Rijk zonder houder te zijn van de bij artikel 2 vereiste documenten:

Betrokkene is niet in het bezit van een geldig visum.“

2. Onderzoek van het beroep

2.1. Het enig middel is afgeleid uit de schending van artikel 9bis van de Vreemdelingenwet, van de artikelen 2 en 3 van de wet van 29 juli 1991 betreffende de uitdrukkelijke motivering van de bestuurshandelingen en van artikel 8 van het Europees Verdrag tot bescherming van de rechten van de mens en de fundamentele vrijheden (EVRM). Het wordt uiteengezet als volgt:

“1.

De opposant heeft verzoekers algemene situatie niet geanalyseerd alvorens te concluderen dat zijn verzoek niet-ontvankelijk was en dat er geen sprake was van uitzonderlijke omstandigheden die een terugkeer naar het land in de weg stonden, zodat zijn verzoek in België kon worden ingediend.

Enerzijds vormt de aanwezigheid van haar minderjarige zoon, die in België is geboren, een uitzonderlijke omstandigheid. Vooral omdat de moeder van het kind in België woont.

De beslissing tot afwijzing van het beroep is dus rechtens en feitelijk ontoereikend gemotiveerd, aangezien de kwestie van het minderjarige kind niet is onderzocht.

Anderzijds vormen de door verzoeker aangevoerde vrees en de duur van zijn verblijf in België, tijdens hetwelk hij heeft gewerkt en zich heeft geïntegreerd, eveneens uitzonderlijke omstandigheden.

De motivering van het besluit is ontoereikend en het besluit tot afwijzing van aanvraag 9a moet nietig worden verklaard.

2.

De wederpartij houdt in haar beslissingen geen rekening met het recht van de verzoekende partij op eerbiediging van haar privé- en gezinsleven.

Het staat vast dat de rechten van artikel 8 EVRM voorrang hebben boven de normen van de wet van 15.12.1980 (EG, 22 december 2010, nr. 210.029).

De bestreden handeling vormt een onevenredige aantasting van verzoekers recht op eerbiediging van zijn privé- en gezinsleven.

Deze inmenging van de Belgische Staat is onverenigbaar met artikel 8 EVRM en staat niet in verhouding tot het legitieme doel dat met de wet van 15.12.1980 wordt nagestreefd, namelijk de controle op de immigratie.

Bij deze beslissingen werden verzoeker en zijn minderjarige zoon gelast het land te verlaten, terwijl de moeder van het kind zich in België bevond.

Zij vereisen dus de verwijdering van het kind uit zijn moederlijke omgeving, terwijl noch de weigeringsbeslissing noch het bevel om het grondgebied te verlaten op dit punt is gemotiveerd.

Geen van beiden houdt rekening met de gevolgen van het besluit voor de familiebetrekkingen.

Verzoeker voerde echter aan dat hij familiale redenen had, en dus privacy in de zin van artikel 8 van het EVRM, die hij hier in België geniet, waar de moeder en broers van zijn zoon wonen.

De bestreden beslissingen moeten worden vernietigd.

3.

Het belang van het kind moet in alle omstandigheden de eerste overweging vormen. De administratie en de bestuurlijke of gerechtelijke autoriteiten moeten aantonen dat zij een zorgvuldige analyse van de belangen van de kinderen hebben verricht, zo nodig door hen rechtstreeks of via een bevoegde persoon te horen (toepassing van artikel 8 EVRM).

Artikel 57/1, §4 van de wet van 15.12.1980 herinnert eraan dat "het belang van het kind een doorslaggevende overweging is die het Commissariaat-generaal voor de Vluchtelingen en de Staatlozen moet laten meespelen bij de behandeling van het verzoek om internationale bescherming".

Artikel 3 van het Internationaal Verdrag inzake de rechten van het kind vereist ook dat rekening wordt gehouden met de belangen van het kind.

In dit geval kan niet worden betoogd dat de wederpartij de situatie van het kind juist heeft beoordeeld; zij houdt er zelfs geen rekening mee.

De aanwezigheid van dit jonge kind, dat binnenkort naar school zal gaan, is een essentieel element van de situatie van de verzoeker.

Aaron is geboren in België, heeft er altijd gewoond en zal er binnenkort naar school gaan.

4.

De terugkeer van verzoeker naar Kosovo is, gelet op deze elementen, onmogelijk, althans uiterst moeilijk.

Hij kan het grondgebied niet verlaten met zijn minderjarige zoon om de nodige vergunningen aan te vragen om Kosovo te verlaten.

De beslissingen moeten worden teruggedraaid."

2.2. Met de bestreden beslissing wordt de aanvraag om machtiging tot verblijf op grond van artikel 9bis van de Vreemdelingenwet beoordeeld.

Artikel 9 van de Vreemdelingenwet luidt als volgt:

“Om langer dan de in artikel 6 bepaalde termijn in het Rijk te mogen verblijven, moet de vreemdeling die zich niet in één der in artikel 10 voorziene gevallen bevindt, daartoe gemachtigd worden door de Minister of zijn gemachtigde.

Behoudens de in een internationaal verdrag, in een wet of in een koninklijk besluit bepaalde afwijkingen, moet deze machtiging door de vreemdeling aangevraagd worden bij de Belgische diplomatieke of consulaire post die bevoegd is voor zijn verblijfplaats of zijn plaats van oponthoud in het buitenland.”

Artikel 9bis van de Vreemdelingenwet luidt als volgt:

“§ 1. In buitengewone omstandigheden en op voorwaarde dat de vreemdeling over een identiteitsdocument beschikt, kan de machtiging tot verblijf worden aangevraagd bij de burgemeester van de plaats waar hij verblijft. Deze maakt ze over aan de minister of aan diens gemachtigde. Indien de minister of diens gemachtigde de machtiging tot verblijf toekent, zal de machtiging tot verblijf in België worden afgegeven. (...)”

Als algemene regel geldt dat een machtiging om langer dan drie maanden in het Rijk te verblijven door een vreemdeling moet worden aangevraagd bij de Belgische diplomatieke of consulaire post die bevoegd is voor zijn verblijfplaats of zijn plaats van oponthoud in het buitenland. In buitengewone omstandigheden wordt hem evenwel toegestaan die aanvraag te richten tot de burgemeester van zijn verblijfplaats in België. Enkel wanneer er buitengewone omstandigheden aanwezig zijn om het niet afhalen van de machtiging bij de Belgische diplomatieke of consulaire vertegenwoordigers in het buitenland te rechtvaardigen, kan de verblijfsmachtiging in België worden aangevraagd.

Uit het voorgaande blijkt dat de mogelijkheid om in België een verblijfsmachtiging aan te vragen als uitzonderingsbepaling restrictief moet worden geïnterpreteerd. De “buitengewone omstandigheden” strekken er niet toe te verantwoorden waarom de machtiging voor een verblijf van meer dan drie maanden wordt verleend, maar om te verantwoorden waarom de aanvraag in België en niet in het buitenland wordt ingediend. Het betreft omstandigheden die een tijdelijke terugkeer van de vreemdeling naar zijn land van oorsprong, om er de noodzakelijke formaliteiten voor het indienen van een aanvraag tot machtiging tot verblijf te vervullen, onmogelijk of bijzonder moeilijk maken. Een aanvraag, ingediend op grond van artikel 9bis van de Vreemdelingenwet, vereist dus vanwege de overheid een dubbel onderzoek :

1° wat de regelmatigheid of de ontvankelijkheid van de aanvraag betreft: of er buitengewone omstandigheden worden ingeroepen om het niet aanvragen van de machtiging in het buitenland te rechtvaardigen en zo ja, of deze aanvaardbaar zijn; zo dergelijke buitengewone omstandigheden niet blijken voorhanden te zijn, kan de aanvraag tot het bekomen van een verblijfsmachtiging onontvankelijk worden verklaard;

2° wat de gegrondheid van de aanvraag betreft: of er reden is om de vreemdeling te machtigen langer dan drie maanden in het Rijk te verblijven; desbetreffend beschikt de bevoegde minister over een ruime appreciatiebevoegdheid.

De vreemdeling moet in zijn aanvraag klaar en duidelijk vermelden welke de buitengewone omstandigheden zijn die hem verhinderen zijn verzoek bij de consulaire of diplomatieke dienst in het buitenland in te dienen. Hij dient met andere woorden aan te tonen dat het voor hem bijzonder moeilijk is terug te keren naar zijn land van oorsprong of naar een land waar hij gemachtigd is te verblijven, om er zijn aanvraag tot verblijfsmachtiging in te dienen. Uit zijn uiteenzetting dient duidelijk te blijken waarin het ingeroepen beletsel precies bestaat.

De bestreden beslissing verklaart de aanvraag om machtiging tot verblijf op grond van artikel 9bis van de Vreemdelingenwet onontvankelijk. *In casu* is dus de vraag aan de orde of de verwerende partij op deugdelijke wijze kon oordelen dat verzoekster niet afdoende aannemelijk heeft gemaakt dat het voor haar onmogelijk, dan wel bijzonder moeilijk is om de aanvraag te doen via de diplomatieke of consulaire post die bevoegd is voor de verblijfplaats of plaats van oponthoud in het buitenland.

Het uitgangspunt bij deze beoordeling is de aanvraag die werd ingediend en de daarin aangevoerde elementen. Immers, de bewijslast bij het indienen van zulk een aanvraag rust op de aanvrager, die alle gegevens moet bijbrengen die de aanspraken die hij meent te kunnen maken kunnen staven. Bovendien zou de Raad zijn bevoegdheid overschrijden indien hij rekening zou houden met elementen

die niet aan de verwerende partij werden voorgelegd in de loop van het besluitvormingsproces. Voor de beoordeling van de wettigheid van een bestuurshandeling moet de Raad zich plaatsen op het ogenblik van het nemen van die bestuurshandeling, rekening houdend met de op dat moment voorhanden zijnde feitelijke en juridische gegevens (RvS 26 maart 2013, nr. 222.999).

De Raad stelt in dat kader vast dat de aanvraag handgeschreven is, en dat verzoeker erin wijst op (i) het feit dat hij sedert meer dan een jaar in België verblijft, (ii) dat hij in Kosovo met de dood werd bedreigd waarop hij heeft besloten om met vrouw en kind naar België te komen, waar zijn twee broers verblijven, (iv) dat hij wou werken in Kosovo maar er slechts 200 euro per maand verdiende en het leven er slecht was, en (v) dat het leven in België eenvoudig is nu hij hier een arbeidsovereenkomst heeft.

Waar verzoeker betoogt dat *“de kwestie van het minderjarige kind niet is onderzocht”* en hij erop wijst dat het kind in België is geboren, de moeder in België woont en het kind binnenkort in België naar school zal gaan, moet in eerste instantie worden vastgesteld dat verzoeker in zijn aanvraag niet heeft gewezen op het feit dat de aanwezigheid van zijn minderjarig kind in België hen beiden verhindert om de aanvraag in te dienen via de gewone weg, met name via de diplomatieke of consulaire post die bevoegd is voor de verblijfplaats of de plaats van oponthoud in het buitenland. De verwerende partij kon er dan ook geen rekening mee houden bij het beoordelen van de vraag of er redenen werden aangevoerd die een (tijdelijke) terugkeer –en dus een terugkeerbesluit- in de weg zouden staan. Het kan haar dan ook niet ten kwade worden geduid dat zij hierover niet gemotiveerd heeft en een schending van de formele motiveringsplicht is derhalve niet aangetoond.

Verder moet erop worden gewezen dat uit het administratief dossier blijkt dat de moeder van het kind – die niet betrokken was bij de aanvraag die tot de thans bestreden beslissing heeft geleid- ook het voorwerp uitmaakt van een bevel om het grondgebied te verlaten en zij dus ook zal moeten terugkeren naar het herkomstland. De thans bestreden beslissingen zullen dus niet de oorzaak zijn van een eventuele scheiding tussen moeder en kind en een schending van artikel 8 van het EVRM of het hoger belang van het kind op deze grond is niet aangetoond. Hetzelfde kan worden gesteld waar verzoeker wijst op het gezinsleven met de moeder van zijn kind. In de eerste bestreden beslissing werd dan ook terecht gewezen op het feit dat de verplichting om terug te keren geldt voor het hele kerngezin.

In zoverre verzoeker wijst op de aanwezigheid van zijn broers in België, wordt in de eerste bestreden beslissing het volgende gesteld:

“Het feit dat zijn twee broers legaal in België verblijven, kan niet weerhouden worden als buitengewone omstandigheid. Het hebben van familieleden in België ontslaat betrokkene geenszins van de verplichting om zijn aanvraag om machtiging tot verblijf in te dienen via de diplomatieke of consulaire post bevoegd voor de verblijfplaats of de plaats van oponthoud in het buitenland. Evenmin kan dit element worden aangewend als zijnde een belemmering om terug te keren naar het land van herkomst om daar een aanvraag in te dienen. Bovendien betreft de verplichting om terug te keren slechts een eventueel tijdelijke verwijdering van het grondgebied en geldt ze voor het hele kerngezin.”

Verzoeker, die overigens niet aantoonde dat er tussen hem en zijn broers -allen zijn meerderjarig- bijkomende elementen van afhankelijkheid, andere dan gewoonlijke affectieve banden, zouden bestaan (EHRM 13 februari 2001, nr. 47160/99, Ezzouhdi v. Frankrijk, par. 34; EHRM 3 juli 2001, nr. 47390/99, Javeed v. Nederland) maakt in eerste instantie niet aannemelijk dat de relatie met zijn broers zou kunnen vallen onder de notie van het gezinsleven zoals beschermd door artikel 8 van het EVRM. Deze in deze bepaling voorziene bescherming heeft immers in essentie betrekking op het kerngezin. In de mate dat verzoekers de aanwezigheid van zijn broers plaatst in het licht van zijn privéleven in België, toont hij daarmee niet aan dat de verwerende partij ten onrechte zou hebben vastgesteld dat dit geen belemmering vormt voor een tijdelijke terugkeer naar het land van herkomst. Dit standpunt is overigens niet in strijd met artikel 8 van het EVRM. Het EHRM stelt immers dat staten het recht hebben om van vreemdelingen die een verblijfsrecht of verblijfsmachtiging wensen op hun grondgebied, te vereisen dat zij een passende aanvraag indienen in het buitenland. Staten hebben geen verplichting om vreemdelingen het resultaat van de behandeling van hun aanvraag op hun grondgebied te laten afwachten (EHRM, 9 oktober 2012, nr. 33917/12, Djokaba Lambi Longa vs. Nederland, par. 81; en EHRM, 3 oktober, nr. 12738/10, Jeunesse vs. Nederland, par. 101).

Verder wijst de Raad erop dat het door artikel 8 van het EVRM gewaarborgde recht op respect voor het privéleven niet absoluut is. Inzake immigratie heeft het EHRM er bij diverse gelegenheden aan herinnerd dat het EVRM als dusdanig geen enkel recht voor een vreemdeling waarborgt om het

grondgebied van een staat waarvan hij geen onderdaan is, binnen te komen of er te verblijven (EHRM 9 oktober 2003, Slivenko/Letland (GK), § 115; EHRM 24 juni 2014, Ukaj/Zwitserland, § 27). De verdragsstaten hebben het recht, op grond van een vaststaand beginsel van internationaal recht, behoudens hun verdragsverplichtingen, met inbegrip van het EVRM, de toegang, het verblijf en de verwijdering van niet-onderdanen te controleren (EHRM 26 juni 2012, Kurić en a./Slovenië (GK), § 355; zie ook EHRM 3 oktober 2014, Jeunesse/Nederland (GK), § 100). De staat is aldus gemachtigd om de voorwaarden voor de binnenkomst, het verblijf en de verwijdering van niet-onderdanen vast te leggen.

De Raad wijst er verder op dat aangezien verzoeker geen duurzaam verblijfsrecht heeft gehad in België, is een toetsing aan de hand van het tweede lid van artikel 8 van het EVRM niet aan de orde en kan niet worden aangenomen dat er sprake is van een inmenging, maar moet eerder onderzocht worden of er een positieve verplichting is voor de staat om de betrokken vreemdeling op zijn grondgebied te laten verblijven zodat hij zijn privé- leven aldaar kan handhaven en ontwikkelen (EHRM 28 november 1996, Ahmut/Nederland, § 63; EHRM 31 januari 2006, Rodrigues Da Silva en Hoogkamer/Nederland, § 38; EHRM 3 oktober 2014, Jeunesse/Nederland (GK), § 105). Uit de vaste rechtspraak van het Europees Hof voor de Rechten van de Mens volgt echter dat een privéleven dat is uitgebouwd tijdens een illegaal of precair verblijf enkel in zeer uitzonderlijke omstandigheden aanleiding geeft tot een positieve verplichting onder artikel 8 van het EVRM.

Zoals terecht in de eerste bestreden beslissing werd gesteld, diende verzoeker ervan op de hoogte te zijn dat zijn verblijf slechts voorlopig was toegestaan in het kader van het onderzoek van zijn asielaanvraag en dat hij in geval van weigering het grondgebied zou moeten verlaten. De verwerende partij stelde dienaangaande vast:

“Zijn eerste asielaanvraag werd afgesloten op 28.05.2019 met een weigering van vluchtelingenstatus en van subsidiaire bescherming door de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen. Betrokkene verkoos echter geen gevolg te geven aan het bevel om het grondgebied te verlaten en verbleef illegaal in België tot hij op 03.12.2019 een tweede asielaanvraag indiende. Deze asielaanvraag werd afgesloten op 20.01.2020 met een beslissing tot niet ontvankelijkheid door het Commissariaat-Generaal voor de Vluchtelingen en de Staatlozen. Betrokkene verkoos echter weer geen gevolg te geven aan het bevel om het grondgebied te verlaten en verblijft sindsdien illegaal in België. Zijn minderjarige zoon diende op 18.07.2019 een asielaanvraag in eigen naam in. Deze asielaanvraag werd afgesloten op 09.09.2019 met een beslissing tot niet ontvankelijkheid door het Commissariaat-Generaal voor de Vluchtelingen en de Staatlozen. De tweede asielprocedure van zijn minderjarige zoon (ingediend samen met zijn moeder) werd afgesloten op 20.01.2020 met een beslissing tot niet ontvankelijkheid door het Commissariaat-Generaal voor de Vluchtelingen en de Staatlozen.

De duur van de procedures – namelijk zeven maanden voor de eerste en anderhalve maand voor de tweede en twee maanden voor de eerste procedure van zijn zoon en anderhalve maand voor diens tweede aanvraag– was ook niet van die aard dat ze als onredelijk lang kan beschouwd worden. Het feit dat er een zekere behandelingsperiode is, geeft aan betrokkene ipso facto geen recht op verblijf. (Raad van State, arrest nr 89980 van 02.10.2000)”.

Verzoeker kon er aldus niet op vertrouwen dat de eventuele professionele en sociale relaties die hij tot heden opbouwde, zouden resulteren in een positieve verplichting voor de overheid, temeer nu er in de bestreden beslissing ook nog op werd gewezen dat tewerkstelling slechts werd toegestaan zolang zijn eerste asielprocedure niet was afgesloten, dat op dat moment zijn officiële toestemming om betaalde arbeid te verrichten op het Belgisch grondgebied verviel en dat verzoeker de nodige vergunningen om in België te verblijven om hier te werken via de geijkte weg moet aanvragen, en de drie aanvragen alle werd geweigerd.

De Raad stelt vast dat verzoeker, door louter te verwijzen naar de duur van zijn verblijf in België tijdens dewelke hij heeft gewerkt en zich heeft geïntegreerd, niet aantoonde dat hij zich in uitzonderlijke omstandigheden bevindt die alsnog een schending van artikel 8 van het EVRM zouden veroorzaken bij terugkeer.

Gelet op het voorgaande, en mede gelet op het feit dat de bestreden beslissing geen absoluut verbod inhoudt om België binnen te komen nadat verzoeker zich in regel heeft gesteld door vanuit het buitenland aan te vragen om gemachtigd te worden tot een verblijf in België, toont verzoeker niet aan dat de motivering in de eerste bestreden beslissing, met name dat *“de elementen van verblijf en integratie (met name het feit dat betrokkene al meer dan een jaar in België zou verblijven, dat het leven hier gemakkelijker zou zijn en dat hij een arbeidsovereenkomst en een dimona fiche voorlegt) kunnen*

niet als buitengewone omstandigheid aanvaard worden, aangezien deze behoren tot de gegrondheid van de aanvraag en bijgevolg in deze fase niet behandeld worden (RvS 9 december 2009, nr. 198.769)."

Een schending van artikel 8 van het EVRM is niet aangetoond.

Wat ten slotte verzoekers stelling betert dat de door hem aangevoerde vrees een buitengewone omstandigheid uitmaakt, moet worden vastgesteld dat hierover werd gemotiveerd in de eerste bestreden beslissing en dat hij geen concrete argumenten bijbrengt waaruit zou blijken dat deze motivering niet deugdelijk is.

2.3. Samenvattend stelt de Raad vast dat verzoeker niet heeft aangetoond dat de bestreden beslissingen onwettig of ondeugdelijk zijn. Het enig middel is niet gegrond.

3. Korte debatten

De verzoekende partij heeft geen gegrond middel dat tot de nietigverklaring van de bestreden beslissing kan leiden aangevoerd. Aangezien er grond is om toepassing te maken van artikel 36 van het koninklijk besluit van 21 december 2006 houdende de rechtspleging voor de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen, wordt de vordering tot schorsing, als accessorium van het beroep tot nietigverklaring, samen met het beroep tot nietigverklaring verworpen.

OM DIE REDENEN BESLUIT DE RAAD VOOR VREEMDELINGENBETWISTINGEN:

Enig artikel.

De vordering tot schorsing en het beroep tot nietigverklaring worden verworpen.

Aldus te Brussel uitgesproken in openbare terechtzitting op vijftientig november tweeduizend eenentwintig door:

mevr. A. WIJNANTS,

wnd. voorzitter, rechter in vreemdelingenzaken,

mevr. C. VAN DEN WYNGAERT,

griffier.

De griffier,

De voorzitter,

C. VAN DEN WYNGAERT

A. WIJNANTS